

Pouť do Křtin k P. Marii - 15.5.2010

Představte si tu skutečnost, že Panna Maria na nás shlíží svým mateřským pohledem z nejvyššího stolce slávy a říká: přebývám na nejvyšším trůnu slávy, abych zahrnula požehnáním ty, kteří mě milují. Ona nejenom, že shlíží, ona je a i nadále chce být naší stálou pomocnicí a to nejenom křesťanů, ale všem lidem.

Proto od jejího nanebevzetí začali křesťané k Marii přicházet všude, kde se její mateřská péče ukazuje a tento zástup je trvalý a nikdy nepřerušovaný. A tento zástup vytváříme 800 let i my, navíc posílení slovy sv. Bernarda: „Nikdy nebylo slýcháno, že by se někdo utíkal k této láskyplné Panně a nebyl vyslyšen.“

O co máme zde u nohou Panny Marie prosit? O to, o co prosil Ježíš Kristus ve své velebnějšské modlitbě: o jednotu mezi křesťany a aby byla mezi námi nepodmíněná láska. Za tyto dvě věci se Ježíš modlil: abychom byli jedno, jako je jedno, nebeský Otec, se svým Synem Ježíšem Kristem, aby tak skrze naši jednotu svět poznal, že Ježíš byl poslán od Otce. A aby byla v nás láska, kterou Otec miloval svého Syna, a abych tak byl Ježíš v nás a my abychom ho nesli druhým.

Slyšel jsem od jednoho kněze takovéto svědectví: Neznám rodinu, kde by nebylo nějaké trápení, kde by nebylo nějaké rozdělení, kde by neměli problémy s proječováním si bezpodmínečné lásky. Jo, tu podmíněnou lásku tu si dovedeme projevovat ve všech oblastech: intimních, rodinných i společenských. Ale ruku na srdce. Jsme pak radostnými lidmi, radostnými křesťany? Jakou tvář nastavujeme světu? Radostnou nebo utrápenou?

Podívejme se na Pannu Marii, v jejích projevech a postojích převažovala bezpodmínečná láska a radost. Ale co ji to stálo sil, obětí, přemáhání, ústrků, nepochopení, utrpení než byla v nebi za celoživotní proječování bezpodmínečné lásky k Bohu a k lidem korunována. U ní byla tato radost vykoupena velikou nejistotou, strachem a bolestí. Jakou temnotou musela Panna Maria projít, to si nikdo z nás nedovedeme ani představit. Neidealizujme si Pannu Marii. Ona nebyla žádná bohyně, ona měla všechny starosti, jaké mají dnešní maminky. Byla člověkem se všemi pochybnostmi. Tím je nám právě blízká, není nám vzdálená.

To, co prožila, ji však objasnilo pravou povahu víry, pochopila, že člověk si musí zvyknout žít v temnotě. Maria však měla odvalu svěřit se ve víře Bohu, pro něhož není nic nemožného a řešení svých problémů přenechat jemu. Její víra byla naprostá - Fiat, ať se stane, jak ty chceš - i když temná a bolestná: hledala nocleh před porodem, musela utíkat před Herodem, žila v cizí zemi, nepřeslechla prorocství Simeonovo o utrpení, které ji jednou potká. Zažívala bolest, když se jim Ježíš ztratil v chrámě. A nespočetně veliké množství bolestí protřpěla na křížové cestě a pak nejvíce trpěla, když ji dali do klína mrtvého Syna. A jak tyto všechny nelehké věci okomentovala, jak je přijala? Slyšeli jsme nějaké reptání, koho obviňovala v takových chvílích? Boha, Ježíše, Josefa, sebe. Maria se při zvěstování, že se stane Matkou Boží jen věčně ptala anděla: Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám? A když se Ježíš ztratil, také se věčně ptá: Proč jsi nám to udělal? A pak, když dostane odpověď, které až tak neporozumí, nevzteká se, ale dále o tom rozvažovala ve svém srdci.

Kéž nás příklad Panny Marie povzbudí, abychom si uvědomili, že život přináší též bolestné chvíle, které je třeba pokorně přijmout. Měli bychom následovat jednání Panny Marie a Josefa v jejich poslušnosti a radosti. Oni při obětování v chrámě věděli, že nepotřebují vykupovat svého Syna, neboť On bude právě zcela patřit Bohu a nejdokonaleji plnit Jeho vůli, a přesto poslechli.

I s námi, s každým jednotlivě, má Bůh své plány a dává nám k tomu své dary, jako lásku k duchovním věcem, nadšení k oběti, nadání pro různé činnosti, ale i pro nesení těžkého kříže, ke kterému nám dává svou sílu. Tyto dary nás těší. Ale využíváme jich pro Boží záměry

nebo jsme jen sebeuspokojeni tím, že máme něco víc než ti druzí? Plníme Boží vůli doopravdy?

Dnešní lidé neradi plní své povinnosti a často uvažují, jak by se jim vyhnuli. Proto mnohdy dávají najevo svou nelibost a všelijak zdůvodňují, proč je neplní. Je dobré plnit své povinnosti vzhledem k lidem i k Bohu, protože Bůh odměňuje své věrné služebníky a služebnice mimořádným požehnáním a čistou radostí.

Bez oběti není žádné lidské společenství. Žít ve společenství znamená být pro druhé a to je někdy obět'. Každá obět' je obtížná pro nás, kteří máme náklonnost k sobectví. Kdo se však dovede obětovat pro druhé, kdo se snaží milovat bez podmínek, nalezne vnitřní pokoj. Bude podoben Ježíši a Marii.

Nedělejme v životě v různých krizových situacích unáhlené závěry a nejprve se snažme podle možností zjistit potřebné souvislosti a okolnosti, a pak v klidu zhodnotíme situaci a jednejme spíše zdrženlivě, věcně a klidně, odevzdaně do Boží vůle s touhou po jednotě v lásce. Všechno, co prozíváme, můžeme to rukama Panny Marie odevzdat, aby to ona tlumočila Ježíši.

P. Milan Mihulec, SDB z Českých Budějovic